

[Udenrigsministeren.]

ken om åbenhed landene imellem end at gennemføre den. Vanskelighederne, der tårner sig op, er næsten uovervindelige. Men også her gælder det om ikke at give op. Som et eksempel på, at man ikke betragter tanken om åbenhed som rent utopisk, men tværtimod som et aktuelt politisk problem, der må arbejdes med, skal jeg nævne, at den amerikanske demokratiske senator Mac Mahon, som er formand for den amerikanske kongres' komité for atomspørgsmål, i februar i år med støtte af 22 senatorer, såvel demokrater som republikanere, fremsatte et resolutionsforslag i senatet, i hvilket det amerikanske folks historiske og stadige venskab med alle andre folk, herunder også befolkningerne i Sovjetunionen, blev bekræftet. Det hedder i resolutionen, at det amerikanske folk beklager de kunstige barrierer, som adskiller det fra Sovjetunionens folk, og som afskærer befolkningerne i Sovjetrusland fra at høre Amerikas ønske om at leve i venskab med alle andre folk og at arbejde sammen med dem for det ideelle menneskelige brodersamfunds fremgang. Det amerikanske folk ønsker, hedder det, hverken krig med Sovjetunionen eller en sådan krigs frygtelige følger; omend det er fast besluttet på at bevare sin frihed og sikkerhed, vil det amerikanske folk med glæde byde alle hæderlige bestræbelser for at forlige de stridspunkter, som består mellem USA og Sovjetunionen, velkommen. Resolutionsforslaget slutter med at henstille til præsidenten, at der rettes en anmodning til den russiske regering om at gøre det sovjet-russiske folk bekendt med resolutionens indhold.

Den 19. april har senatets udenrigspolitiske udvalg enstemmigt besluttet at anbefale, at dette resolutionsforslag vedtages af senatet, og det fremgår af et brev fra udenrigsminister Acheson til udenrigsudvalgets formand, at resolutionsforslaget har det amerikanske udenrigsministeriums fulde støtte.

Hvis det mål, som her er blevet opstillet, kunne nås, ville et stort, måske et afgørende skridt henimod opnåelsen af en varig fred i verden være taget. Den frie udveksling af oplysninger mellem alle jordens folk, og her også mellem det russiske folk og andre, er en af betingelserne for, at man kan komme til at forstå hinanden og ophøre med at frygte hinanden. Thi den fred, vi må stræbe imod, er en fred, som ikke er et misbrugt og voldført ord, men en virkelig fred, der hviler på et sundt mellemfolkeligt samvirke og indbyrdes respekt og på menneskelig frihed.

En tilstand, der blot bygger på tvang og bajonetter, kan måske i det ydre ligne en fred, men det vil være en fred uden frihed, en diktatorisk fred, der vil kunne sammenlignes med freden i et fængsel, og en sådan fred har ingen værdi for os.

Jeg ved ganske vist godt, at der for tiden føres en agitation, hvor man søger at overbevise mennesker om, at man kan bevare freden ved blot at lade være med at ruste og søge alliance med andre stater, kort sagt ved at berøve sig selv mulighederne for at kunne deltage i en krig i forsvaret for sin ret til selvbestemmelse. Hvis man ved fred blot mener ikke at være krigsførende, så har denne agitation naturligvis ret. Det må blot huskes, at man ved en sådan passivitet ikke sikrer sit land mod at blive slagmark og sine landsmænd mod krigens lidelser. Dernæst går tankegangen ud fra, at freden er alt; den glemmer friheden; den bør derfor kun kunne appellere til dem, for hvem bevarelsen af de materielle goder, at slippe så billigt som muligt, er målet, ved siden af at den naturligvis appellerer til dem, som foretrækker at tjene fremmede interesser imod deres eget land. Denne form for fred prisgiver friheden. Den fred, vi må stræbe efter, er en fred med sikring af friheden.

Mon denne kommunistiske fredsagitation dog ikke nu er ved at være afsløret til bunds? Er der nogen, der virkelig for alvor tror på, at det er de stater, der modsætter sig at blive erobret, der frembyder en trusel mod verdensfreden? Er der virkelig nogen, der vil acceptere, at Sydkoreas modstand mod aggressionen var et brud på freden, eller at de „frivillige“ kommunistiske tropper, der støtter den nordkoreanske aggression, er fredens virkelige forkæmpere? Sådan søger man jo faktisk at stille tingene på hovedet. Sandheden er den enkle, at når vi hidtil er blevet forskånet for en tredje verdenskrig, er det ikke takket være, men til trods for den internationale kommunistiske virksomhed. Den arbejder ihærdigt på at nedbryde enhver forståelse mellem Sovjetunionen og den vestlige verden.

Når Danmark i dag har et korrekt forhold til Sovjetunionen — og regeringen lægger vægt på at bevare dette forhold —, er det ikke det danske kommunistparti, vi kan takke derfor. Ved de aldeles forvrængede beretninger til Moskva om forholdene i Danmark og om de skiftende danske regerings handlinger og hensigter har kommunisterne i de sidste 4—5 år gjort, hvad der var muligt for at så gensidig mistillid og tilvejebringe et spændt for-